

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที่ 24 เดือนมีนาคม พ.ศ.2561 หน้า 1,26 มูลค่าข่าว 753,258.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

กว่าจะมีวันนี้ของ 'โมสต์-วิศรุต' กับ 6 ปี แห่งการรอคอย

เสาร์นี้เราขอยกพื้นที่หนุ่มฮิป หนุ่มฮอต ให้เขาคนนี้ “โมสต์-วิศรุต หิมรัตน์” เพราะเชื่อว่าแฟน ๆ ละครูปุเพสันนิวาาส ต้องอยากรู้จัก คิวท์บอย แห่งกรุงศรี คนนี้ อย่างแน่นอน เพราะจะนั้นไม่ต้องเกริ่นอะไรกันมากเราไปคุยกับโมสต์ ถึงเส้นทางบั้นเทิงที่โมสต์ต้องฝ่าฟันกันเลยทีเดียว ขอบอกว่าไม่ได้ง่ายอย่างที่หลายคนคิด

โมสต์เคยคิดมั้ยว่าตัวเองจะดัง จากบุพเพสันนิวาาส?

“ใครจะคิดครับว่าเราจะได้รับการต้อนรับขนาดนี้ ตอนที่ละครออกช่วงแรก ผมอยู่เอเชียกา ตอนนั้นก็รับทราบจากหน้าจอ เพราะว่าไอจีมีคนตามเยอะขึ้นมา แต่ไม่รู้จริงๆ ว่าความรู้สึกมันเป็นอย่างไเพราะอยู่โน่นไม่มีคนรู้จักเราอยู่แล้ว แต่ก็ตกใจเพราะไม่ได้คิดมาก่อน”

ก่อนหน้านี้โมสต์ทำอะไรบ้าง?

“เล่นมืองใหม่ ขายบิสสุทธี ครับ แล้วก็รับชมเชิฐตามเรื่องโม้นเรื่องนี้ แล้วก็ละครบุพเพสันนิวาาส ที่เป็นละครยาวเรื่องแรก คือตอนที่ได้รับบทครั้งแรกกับละครเรื่องนี้ ตอนนั้นก็แบบคิดว่า เล่นมืองใหม่ เราเป็นพระเอก แต่บางที่บทคนใช้ (หัวเราะ) แต่เราเป็นนักแสดง เราไม่ให้อเพราะเราเรียนการแสดงมาทางนี้ แต่แรก ๆ ก็เครียด เกร็งนะครับ เพราะเจอพี่ ๆ แต่ละคน เขาคุ้นใหญ่และต่าง ๆ ทุกคน ก็กลัวว่าเวลาที่เราพลาดไม่รู้อะไรสักแคเิน (หัวเราะ) แต่ปรากฏว่าพอเราพลาดทุกคนก็หัวเราะกันหมด ไม่มีใครว่าอะไร ก็สนุกสนานไปครับ ฉาย ๆ ไป ก็สนิทกันหมด”

แล้วที่ไม่เรียนอเมริกา ไปเรียนอะไร?

“ไปเรียนภาษาครัน เพื่อที่จะต่อโท ก็ไปอยู่มา 7 เดือน แต่ตอนนี้งานที่นี้เริ่มเยอะ ก็เลยคิดว่าอาจจะต่อโทที่นี้เลย”

จริง ๆ โมสต์เป็นคนยังไง?

“ผมเป็นคนขี้อายมากนะครับ และถ้าอยู่กับ

เพื่อน ๆ ผมจะเป็นคนติดตลก อยากจะพูดอะไรก็พูด ขำ ๆ ไป แต่ อีกมุมถ้าเครียดก็จะเครียดมาก จริงจังมาก อย่างผมเรียนมาด้านการแสดง คือผมจบ มคอว ประสานมิตร เล่นละครเวทีมา เรียนมาพอมาเล่นจริง เราก็จะแบบไม่ได้เราเรียนมา เราต้องเต็มที่ คือผมตั้งใจมาก จนเหมือนเรากดดันตัวเอง”

ซั้อยแล้วมาเล่นละครได้ยังไง?

“เพราะว่าผมเรียนการแสดง จริง ๆ ผมเป็นคนซั้อยในทุก ๆ ด้านเลย แต่พอมาเรียนการแสดงแล้ว 4 ปีที่เรียนผมปลดล็อกมันได้ แต่เวลาที่ยังเป็นโมสต์อยู่ก็ยังคงมีความซั้อย แต่ถ้าทำงาน ทำการแสดงตรงนั้นผมปลดล็อกได้แล้ว”

ซั้อยแล้วทำไมเลือกเรียนการแสดง?

“เพราะผมซั้อยนี่แหละครับ เพราะผมได้ไป

ผมเป็นเด็กที่ขี้ขลาด ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่มีรู้ว่าตัวเองทำอะไรอยู่ เขาให้ไปทำโน่นทำนี่ก็ไป แต่ไม่รู้หรอกนะว่าเราชอบมั๊ย แต่พอไปเรียนนี่ ชอบเลยรู้ว่าเราชอบอะไร เหมือนเราเกิดใหม่เลย กลายเป็นคนที่มีเป้าหมายในชีวิตขึ้นมา รู้จักวิธีการดีกับตัวเอง รู้จักตัวเอง คือผมโชคดีมากที่ได้เรียนการแสดง”

แล้วเป้าหมายของโมสต์ตอนนี้คือ

อยู่สังกัดโน่นนี่ ตั้งแต่อยู่ ม.ปลาย แล้วครับ แล้วเวลาที่เขาเรียกไปแคส ก็เคยไปนะครับ แต่พอไปแล้วเจอคนเยอะ โน่นนี่ผมก็เอา มีอุปสรรคหน้าเลยนะครับ ถามตัวเองทำอะไรเนี่ย ก็จบไปด้วยความเจ็บใจ ก็เลยตัดสินใจเรียนการแสดงเลย แล้วตอนนั้นผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาสอนละครเวทีด้วย แต่พอได้เล่นละครเวที มันก็ชอบมากเลยครับ เพราะละครเวทีมันคือรัก คือก่อนหน้านั้นผมไม่ได้คิดจะมาเป็นนักแสดงเลย มากไปกว่านั้น

อะไร?

“เป้าหมายของผมตอนนี้ก็คือขอเป็นนักแสดงที่มีกินอยู่รอดก็พอครับ จริง ๆ เพราะว่าเราได้ทำงานเกี่ยวกับอาชีพนักแสดงมาหลายแขนงมาก ตั้งแต่โรงละครเล็ก ๆ บางทีมีคนมาดูไม่ถึง 10 คน คือมันทำให้เรารู้ว่าอาชีพนี้ มันโคตรจะยากเลยที่จะทำให้เป็นอาชีพ เราอยู่กับคำถามตลอดเวลา อย่างที่บ้านยังถามเลยว่า จบไปจะไปทำอะไร แต่ถ้าเกิดเราสามารถที่จะทำอาชีพนักแสดงให้เป็นอาชีพได้ นั่นคือเราประสบความสำเร็จแล้วละ ส่วนชื่อเสียงโด่งดัง นั่นคือกำไร”

เคยท้อแท้กับเส้นทางนี้ ถึงขั้นอยากจะทำอะไร?

“เคยครับ ตอนที่ถ่ายบุพเพฯ ตอนนั้นผมก็คิดว่าจะเป็นละครเรื่อง

สุดท้ายของผม เพราะว่าผมอยู่วงการมา 6 ปี แต่มันไม่สามารถที่จะหาเลี้ยงตัวเองได้ ผมก็ต้องมองหาทางอื่นเพื่อไม่ให้ทุก ๆ คนที่บ้าน เห็นว่าเราเฉพะ เราไม่ได้มาแบบตามทุกวัน เพื่อนมาถามวันนี้จะทำอะไร เราตอบไม่ได้ นั่นคือสิ่งที่ทำให้ผมอยากจะไปเรียนต่อบริหาร

คือผมเรียนจบมา 2 ปีแล้ว เกือบจะ 3 ปี แล้วทำงานแบบนี้มา 6 ปีแล้ว คือเรารู้ตัวเองว่าเราทำอะไรที่มันสุดความสามารถแล้ว แต่ก็ยังหาเวย์ไม่เจอแล้วไม่รู้จะไปไหนต่อ ผมไม่ได้ยอมแพ้แน่ ผมแค่มองหาทางอื่นเพื่อจะหาเงินกินข้าว”

แล้วทำไมเลือกเรียนบริหารต่อ?

“คือสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผมเป็นนักเรียนที่เนิร์ดมากจนครับ ผมใช้สมองซีกซ้ายตลอด ไม่ใช่ซีกขวาเลย แม้แต่ใช้ชีวิตก็ไม่ใช้ขวาเลย ก็เลยคิดว่าเราควรไปพัฒนาสมองซีกขวาเราเสียหน่อย เพื่อกลับมาเราจะได้มองหาเส้นทางอื่น ๆ ได้ ก็ตัดสินใจไปเลย ผมจะเป็นคนเดียวในบ้านที่ฝ่าเหล่าออกมา คือคุยกับเขาไม่รู้เรื่อง (หัวเราะ) คือตระกูลผมเป็นคนจีน ก็จะทำการค้า คือเขาก็ที่สุดเรื่องธุรกิจทั้งหมด มีผมนี่แหละครับที่แยกออกมา (หัวเราะ) อย่างแม่ผมบอกว่า ทำไมของอันนี้แพงจัง ผมก็จะบอกว่านี่นะแม่ ชีวิตคนเรานั้นก็.... ตอบแม่ประมาณนี้เขาก็อะไรของแก (หัวเราะ) คือไปคนละเรื่องกับเขาเลย”

ดูเพื่อเก่ง เวลาจับสาวเป็นยังงัยล่ะเนี่ย?

“แต่งเพลงครับ สมัยเรียนผมชอบแต่งเพลงมาก ผมแต่งเพลงเยอะมากก็ไม่ว่าจะแต่งไปทำไม (หัวเราะ) แต่พอผมแต่งเพลงเสร็จ ก็จะส่งให้เพื่อนสนิทฟัง มันก็จะรู้ว่าผมชอบใคร มันก็ส่งให้เขาฟัง ตอนนั้นก็อายมาก เห็น คนที่ผมแอบชอบเขาโอเคอยู่พักหนึ่ง แต่พอเขาเมื่อเขาก็ไปครับ (หัวเราะ) แต่ผมก็แต่งเพลงให้เขาหลายเพลงเหมือนกันนะ

แต่จริงๆ ผมไม่ค่อยกล้าจับใครครับ อายจนต้องแต่งเพลง แล้วส่งให้เพื่อนฟังนี่แหละครับ”

แล้วแพ่ทางผู้หญิงแบบไหน?

“ผมแพ่ผู้หญิงสวยครับ สวยแบบไหนก็ได้ครับ แต่ถ้าสาวเป่ผมจริง ๆ ผมชอบผู้หญิงผิวสีครับ ดูแข็งแรง มันฟังดูเป็นคำสั้น ๆ ใม่มากเลย แต่ดูแข็งแรงจริง ๆ ครับ รู้สึกว่าเธอเป็นคนที่ทำกิจกรรมเยอะ รวมไปถึงการใช้ชีวิตด้วยดูน่าสนใจดีครับ”

โมสตร์มีแฟนยัง?

“ยังครับ แต่ถ้าถามว่าเคยมีมั้ย ก็เคยครับ ผม 25 ปีแล้ว ก็ต้องผ่านเรื่องพวกนี้มาบ้าง ตอนนี้มีคนคุยบ้างครับ แต่ยังไม่ได้จริงจัง แต่ก็ต้องมีบ้างครับ ความรักทำให้เรามีแรงขับเคลื่อนกระห่วยบ้างครับ (หัวเราะ)”

ตอนนี้มีชื่อเสียงแล้ว แพลนยังงัย?

“ก็ยังไม่รู้เลยครับว่าจะแพลนยังงัย เพราะตอนนี้ละครกำลังตั้ง แต่ถ้าละครจบแล้วจะยังงัยต่อ แต่ก็คิดว่าอย่างน้อย ๆ เราก็ได้กลับมาทำงานที่เรารัก ทำได้อย่างภูมิใจมากขึ้น มันใจมากขึ้น”

กาญจนา สิกธิม่ง รายงาน